

[Jørgen Jensen]

blev givet. For det andet fordi det giver mulighed for karantæne ved gentagne gange at nægte at deltage i en undervisning, som vi endnu ikke kender indholdet af. For det tredje fordi det kan bruges til at begrænse virkningen af den ret, enkelte fagforeninger har tiltaget sig ved selv at anvise. Det, vi hele tiden har sagt, er, at anvisning og faglig kamp hører sammen. Derfor har vi krævet, at anvisning og kontrol kom tilbage til fagbevægelsen, så man kunne nedbryde den sortering, som er den eneste direkte årsag til, at vi har langtidsledige. Det var derfor, vi stemte imod, og ellers har vi stemt for de fleste ændringsforslag.

Så spørgsmålet om tallene. Jeg synes, at ministerens tal understreger rigtigheden af det, jeg sagde. Selv om det ikke var så stort et udsving, som jeg nævnte, er det en kendsgerning, at den tale, regeringen har ført om, at man havde flere personer i arbejde, ikke er rigtig, hvis man regner det om til fuldtidsstillinger. Det var det væsentlige.

Hr. Melchior talte om, at jeg ikke havde givet svar på problemstillingen om, hvad den arbejdsløse mente, som daglig hørte, at der var ledige stillinger, der blev besat. Jo, det svarede jeg på, for jeg sagde: den tale er falsk. Jeg nævnte, at der var 221.000 nyanmeldte stillinger i 1976. Jeg har ikke tallet for, hvor mange der er i 1977, men det er ca. det samme, og der var kun 1.000 stillinger, som ikke blev besat. Derfor er det ikke rigtigt.

Må jeg med det samme sige til fremskridtspartiet og andre, som har bragt Silkeborg ind i billedet vedrørende pædagoger, at nu tillader tiden ikke, at jeg går ind på det, men jeg vil bare henvise til den megen pressemtale, der har været af en politisk sortering af pædagoger i Silkeborg. Personlig kender jeg eksempler på mennesker, som ikke havde mulighed for som pædagoger at få arbejde i Silkeborg, men som netop inden for de sidste 48 timer har måttet rejse til København for at få arbejde. Det kunne måske være en af grundene til, at man ikke fik arbejde i Silkeborg.

Ellers vil jeg godt sige, når vi diskuterer beskæftigelsesforslag her i folketinget, at vi kan ikke skaffe arbejde til alle, vi mangler penge, vi har valutavanskeligheder, vi har stigende gæld til udlandet, og vi er afhængige af udviklingen i andre lande. Derfor har

man både skriftligt og mundtligt fra de partier, som har stadfæstet indkomspolitikken hidtil, fastsat et antal arbejdsløse, vi skulle leve med. Når vi så kommer i dag og siger: ja men lad os så diskutere, hvordan de arbejdsløse, som I selv har dømt til at være arbejdsløse, har det, så siger man: skal vi ikke hellere drøfte, hvordan vi ikke har arbejdsløshed? Ja men regeringen og de partier, der har ansvaret for udviklingen, har selv fastsat et antal arbejdsløse, har selv sagt: vi kan ikke afskaffe arbejdsløsheden. Og så er det efter min mening en uartighed at komme her og sige: vi vil hellere diskutere, at de skal komme i arbejde. Det vil vi alle, men hvorfor har man så ikke gjort noget? Man har haft muligheden for det, man har haft magten til det. Man har grebet ind i overenskomstssituationen og pålagt arbejderne nogle byrder, fordi man skulle afskaffe arbejdsløsheden. Ja, men det har jo ikke virket.

Jeg vil også godt sige til den socialdemokratiske ordfører, der nævner værdistigningen, at socialdemokratiet ville ikke med i et flertal sammen med kommunisterne, som kunne have grebet ind på dette område. Det havde vel været rimeligere og rigtigere.

For at få tid til det må jeg hellere sige, at vi havde egentlig ikke tænkt at stille et dagsordensforslag, men jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at udgangen af en debat om de arbejdsløses situation bliver, at vi skal stemme om en bådafgift. Derfor fremsætter jeg, også på SFs vegne, følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget beklager, at antallet af arbejdsløse er steget til mere end 200.000,

pålægger tinget regeringen at udøve en hurtig og effektiv indsats for at bekæmpe mistænkeliggørelsen af de arbejdsløse. Det betyder bl. a.:

– at den skarpe sortering af de arbejdssøgende må stoppe,

– at det må sikres, at ingen får økonomiske vanskeligheder grundet mangel på arbejde,

– at der må gives de ledige adgang til deltagelse i kompetencegivende uddannelser uden tab af ret til understøttelse.

Dermed går tinget over til næste sag på dagsordenen.«